

[Forsvaraministeren]

træffes lokalt af den enkelte kommunes socialforvaltning.

Københavns Kommune er sig dette ansvar bevidst og forsøger at hjælpe i overensstemmelse med bistandsloven. Det er derfor tragisk, at vi alligevel må konstatere, at der findes store sociale problemer i Christiania. Kommunen har aktive bistandssager på over halvdelen af den voksne befolkning, og hjælpen bliver i mange tilfælde ikke en hjælp til at opnå en menneskeværdig tilværelse, men ulykkeligvis en hjælp til fortsat eksistens i et tragisk miljø.

Christiania er blevet tilholdssted for mange mennesker, som snarest burde hjælpes tilbage til mere ordnede og menneskelige forhold. Lad mig som eksempel nævne den større gruppe grønlændere, som bor i Christiania, og dertil kommer de mange børn, som bor sammen med deres forældre i Christiania. Ingen skal fortælle mig, at de vilkår, som bydes den opvoksede befolkning i Christiania, er sunde. Det må forudses, at vi også fremover vil komme i den sørgelige situation, at der er sociale og andre problemer som følge af den uheldige påvirkning, børnene har modtaget under deres opvækst i Christianiaområdet.

I overensstemmelse med vores sociale traditioner herhjemme er det derfor nødvendigt, at der træffes foranstaltninger til afhjælpning af de katastrofale sociale vilkår i Christianiaområdet, men for at hjælpen skal være effektiv, må den gives i et andet miljø.

Som et led i afviklingsplanen må der sikres nye boliger med særlig hensyntagen til områdets faste beboere med børn. Endvidere må der udarbejdes en plan for områdets fremtidige anvendelse.

Baggrunden for, at der nu må træffes beslutning om at tage skridt til at nedlægge Christiania, er, at skiftende regeringer forgæves har forsøgt i samarbejde med beboerne at normalisere forholdene i området. Det er mislykkedes, og forholdene er blevet værre og værre. Jeg tænker hermed særlig på følgende seks forhold: for det første den stadig tiltagende vold i og omkring området, for det andet narkotikahandelen, for det tredje den udbredte hælerivirksomhed, for det fjerde det ulovlige byggeri, for det femte de ulovlige værtshusforhold og for det sjette den manglende betaling af skatter, afgifter og andre beløb.

Om volden vil jeg særlig fremhæve, at jeg finder det uhyggeligt, at den nu har nået et sådant omfang, at politiet kun kan arbejde på eller i nærheden af området ved indsættelse af uforholdsmæssigt store styrker. De mange våbenbeslaglæggelser i området må mane til eftertanke. Ligeledes finder jeg det meget beklageligt, at en del af de beboere på Christianshavn, som til daglig må færdes i nærheden af Christiania, føler sig mildt sagt stærkt utrygge ved naboskabet. Volden har efterhånden fået et sådant omfang, at beboerne nu selv er bekymrede og nervøse ved situationen.

Så kommer vi til det ulovlige byggeri. Det har i de senere år taget en uheldig ændring i retning af mere permanent byggeri i form af grundmurede huse, tilbygninger og lignende. Byggeriet krænker de gældende frednings- og bygningsbestemmelser så groft, at det ganske umuliggør en normalisering i området. Forsvarsministeriet er vidende om, at byggeri på Christianshavn ikke kan finde sted, uden at man forinden har fået tilladelse på et såkaldt områdemøde. Jeg finder derfor, at beboerne igennem det ulovlige byggeri åbenlyst har demonstreret deres manglende lyst og vilje til at medvirke til en lovliggørelse af området.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt også om værtshusforholdene, og her vil jeg gerne fremhæve, at Finansudvalget den 7. maj 1986 gav tilslutning til, at der som et led i en normalisering af værtshusdriften kunne indgås brugsretskontrakter med værtshusholderne. Den 4. juli 1986 indgik Forsvarsministeriet følgelig en række brugsretskontrakter med værtshusholderne. Som et led i normaliseringsbestrebelsene var det i disse kontrakter bestemt, at værtshusholderne snarest skulle indgive en ansøgning om alkoholbevilling. Værtshusholderne ville imidlertid ikke ansøge herom, og efter flere forgæves forhandlinger med værtshusholderne måtte Forsvarsministeriet den 23. december 1986 konstatere, at brugsretskontrakterne var bortfaldet som følge af misligholdelse fra værtshusholdernes side. Værtshusholderne fortsætter således i dag deres ulovlige drift uden alkoholbevilling, uden næringsbreve og uden at betale skatter og afgifter. Den eneste forskel er, at der i dag er cirka dobbelt så mange ulovlige værtshuse, som der var for halvandet år siden. Den manglende betaling af skatter og afgifter er et gammelt problem. Imidlertid viser beboerne